

"พระคุณอันยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน"

ว.พ. ลาดริก

๓ สิงหาคม ๒๕๕๒

มนุษย์แต่ละคนที่เกิดมา มาใช้พลังแห่งร่างกายซึ่งเป็นต้นทุนที่
เท่านั้น หากมีจิตใจอันดีมีรากฐานความคิด และสื่อที่พลัง
กำหนดพฤติกรรม ส่งผลสร้างสรรค์หรือทำลายได้ทั้ง สองด้าน
สุดแต่เรื่อง利害ที่เข้าไม่แฝงอยู่ในส่วนลึก

ดังนั้น สังคมที่เข้าใจอย่างชัดเจนว่า "มนุษย์ทุกคนเกิดมาจากแผ่นดิน"
จึงน่าจะมีความหมายลึกซึ้งมากกว่า การมองด้วยความคิดแต่
เพียงว่า "ร่างกายคนเรา หล่อเอาแร่ธาตต่างๆ จากแผ่นดินมาใช้"
เป็นองค์ประกอบ เพื่อสร้างความรู้สึกเห็นใจแก่กัน"

สิ่งที่มีความหมายสำคัญกว่านั้น น่าจะได้แก่รากฐานจิตใจ ซึ่ง
ควรจะต้องลงสู่แผ่นดิน เพื่อรู้คุณค่าอย่างลึกซึ้ง ดังคำปราชญ์
ที่เคยรับฟังจากชนรุ่นก่อนว่า "อดีตชีวิตเราแต่ละคนที่เกิดมา"
ยังเต็มมือจากดิน ควรสะท้อนให้เห็นภาพจากกรรมที่มีต่อชีวิตเรา
ยังรับว่า มุ่งมั่นทำงานโดยหักท้าวสองข้าง แขนงแขนอยู่กับพื้น
ดินอย่างมีศตมสุธา" เสมือนอยู่ภายใต้ไออันอบอุ่นจากแม่ของชน

สันทอสารภาพความจริงในมรรดาเพื่อนชีวิต อันเป็นที่รักของ
ฉันทุกคนทบทวนว่า แท้ที่ชีวิตตนดำเนินมาแต่แรกจนถึงทุกวันนี้
"วันซึ่งอายุตัวเอง ผ่านพ้นแล้ว ๗๖ ปีมาแล้ว" ฉันยังรักที่จะเนรมิต
กลับไปทบทวน ความเมตตาแต่อดีต ของชีวิตตนเอง

ช่วยให้ผมความจริง ชัดเจนยิ่งขึ้นเป็นหลักค้ำว่า ฉันได้มุ่งมั่นทำ
งานมาตลอดชีวิต จากรากฐานจิตใจที่ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่แผ่นดิน
ดินเกิด ซึ่งมีเหตุมีผล สานตั้งมิ่งโอบรับสราของเพื่อนมนุษย์ทุก
คน "ไม่ว่าจะเป็นชนชาติไหนภาษาไหน ใครเห็นดังก่อนย่อมรับได้ก่อน
โดยเสนา:การให้ในวันความคิด ร่วมกันแบบอย่างการห่มผู้มีต่อใจจริง
และตระหนักถึงสังคมได้เสมอว่า "ชนรุ่นหลังคือด้านรับต่อ"

มีความสำคัญมากกว่าอีกอันหนึ่ง" จึงปรากฏออกมาเป็นความรัก
ตามเมตตา ร่มกบกับความเข้าใจในความจริง เพื่อน้องนี้สังคม
สามารถสืบทอด สิ่งที่เคยมุ่งมั่นสร้างสรรค์ไว้แล้ว ซึ่งมีใช้ด้าน
รูปวัตถุ ต่อมาได้มั่นคงยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม แท้ที่จริงการเปลี่ยนแปลงของสังคม ได้ มี
มาแล้วตั้งแต่ช่วงนี้ ข้อนี้ให้ผมความจริงว่า "มีคนเห็นแก่ตัว กว้างขวาง
มากขึ้น และเพิ่มองค์ความรุนแรง สูงขึ้นเป็นหลักด้วย อีกทั้งยัง
รวดเร็วยิ่งขึ้นด้วย"

ทำให้ผู้ที่มุ่งมั่นทำงาน เพื่อตอบแทนคุณของแผ่นดิน ลด
น้อยลงไปทุกขณะ นอกจากนั้น ส่วนที่ยังเหลืออยู่ พวกมั่นคงอยู่
ได้ บ่อมดูการแย่งชิงอำนาจนี้ มีแต่จิตใจมากขึ้นเป็นหลักด้วย
เผื่องานไม่อาจเข้าใจได้ถึงคุณค่าของชีวิตตนเอง

ชีวิตฉันแก่ชราพ้นมาแล้ว มุ่งมั่นทำงานจากรากฐานที่
"รักอิสระภาพ" โดยเคารพอย่างสูง "อิสระภาพ ซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจ
ตนเอง" ข้อนี้มีความมั่นคงอยู่กับสังคม ของการพึ่งพาตนเอง
ซึ่งมีแต่การ "ในกับใน" อย่างมีความสุภาพโดยตลอด ก็มีอีกอีกพล
ใจมากขึ้นแต่ในนี้ตนจำต้องเป็นคนที่เห็นแก่ตัว บ่อมทำไม่ได้อย่าง
แน่นอนที่สุด

ชีวิตเราแต่ละคนที่เกิดมา บ่อมถือเอาความทุกข์เป็นสังคม
ดัดกันทั้งนั้น มุ่งก่อกอบเพราะความปรารถนาที่ดลใจ บ้างก็ก่อกอบ
เพราะมีโรคภัยไข้เจ็บเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ บ้างก็ก่อกอบเพราะ
และอก่อกอบเพราะ: ทัศนคติที่ดลใจ จากรากฐานที่เสียสละชีวิต
ตนเอง เพื่ออุทิศพร: คุณของผู้อื่นแผ่นดินนี้ สุดแต่ความเมตตา
ของสิ่งซึ่งมีความจริงปรากฏ อยู่ในรากฐานจิตใจ แต่ละคน
ก็ไม่เหมือนกัน

ทำให้คนถึงสังคมที่ชื่อว่า "สังคมที่พหุสัมพันธ์เพื่อรักษาด้วย"

จงสละ:อดยิว:เพื่อรักษาชีวิต จงสละ:ชีวิตเพื่อรักษาธรรม:” ซึ่งนมาบ
ดั่ง ธรรม:อันมีอยู่แล้วในรากฐานตนเองอย่างเมื่อนธรรมชาติ

ลัทธิธรรมดังกล่าว อบรมทั้งงานเดี่ยวกับกับใคร่สงฆ์สังฆ
ซึ่งธรรมก่อนได้มันที่ก่อกว้างในธรรมแล้ว ทำมาพิจารณาในธรรม
ลัทธิตนเอง ในหมู่มีปฏิสัมพันธ์ในสิ่งที่มีเหตุมีผล ตั้ต่อไปมี

เขียน สังฆนสติได้	อภิมหัง
เขียน สักดิ์ผู้มีประสงค์	สังฆ
เขียน เร่ง ดำรงดี	ความสัตย์ไว้หา
เขียน สัตย์อย่างเสีย	โพม้วย มรดก

หากธรรมนั้นสามารถทำได้ อดยิวนี้เข้าใจได้ลึกซึ้งถึงระดับ
หนึ่ง สังคมไทย คงไม่มาถึงช่วง ซึ่งต้องเผชิญกับปัญหาที่เกิดจาก
กระแส "กัฏฐนิยม" ส่งผลทำลายทั้งตนเอง และ สังคมหนักมาก
ยิ่งนั้น ดังเช่นที่กล่าวถึงเผชิญกันอยู่ในปัจจุบัน

สรุปแล้ว ระหว่างลัทธิธรรมซึ่งมีสองด้าน หากจะตั้งสัจจะเสีย
ถึงชีวิตแล้ว ก็ขอให้เน้นการสละ:เพื่อรักษาธรรม:ทั้งภักฏอยู่ทั้งราก
ฐานตนเอง ทั้งจะเมื่อนทางเลือกที่เหมาะ:สมควรว่า ทรสัจจะเสียซึ่ง
กมลโศลกตามไม่กับความสิ้นหวัง

ทั้งนี้และทั้งนี้ ชีวิตแต่ละคนที่เกิดมาเป็นมรดก อดยิว
กรรมภักฏเมื่อนั้นอยู่ทั้งรากฐานจิตใจด้วยกันทั้งนั้น เพียง
แต่เกิดมาแล้ว ถึงจุดหนึ่ง เพียงนี้ยังรู้ได้ถึงยอมส่งผลช่วยชำระ
ล้างนั้นหนึ่งแล้ว ความเพียรพยายามทั้งทดแทนความที่อดยิว
ทั้งนี้คือว่า คือทางเลือกของชีวิตแต่ละคนที่เหมาะสม:สมควรว่า จนกว่า
ไม่ถึงความอันเมื่อนที่ สุดจุดจบแห่งตน.